

לא נשכח!

אנו עומדים ומרכינים ראש, עינינו לוחות וגרוננו נחנק, על קברו הרענן של חברנו. הלך מאתנו הטוב שבנו — ולא ישוב. הלך, והוא בוגר בעלומיו, עודנו נער, ועיניו פקוחות. אשר אימץ כוחו לגמוע מכוס החיים ככל שיכול, ולמעלה משיכול, אשר נתן כה הרבה בחייו — מותר אחריו במותו אך גל אבנים וזכרונות. עוד עמנו כתפיו הרחבות וגוף החסון. עוד עמנו מחשבתו הבהירה ולבבו הער ואין לנו נחמה בזכרונות. לא מנוס במחשבה כי עוד רוחו חי עם כל הזוכרים אותו. אנו חפצנו ברן החי, זה שעמו יכולנו לצעוד ביתר ביטחה וצעדינו חוששים פחות למכשולים.

אנו עומדים ומרכינים ראש. רן איננו עוד. ניתק חבל עבות של פעלתנות ואומץ, ישרות ורעננות חיים, אנו שחים לרגעים... צועדים אנו הלאה מעבר לזכרונות ומעבר לגל האבנים ועמנו רצונו העז מכל לחיות של זה שהלך בראשית הדרך. מעבר לזכרונות ולגל האבנים — פעימות לבו וברכת חייו הקצרים מלוות אותנו לעד. אחת ידענו: לא נשכח! צו לנו דמות ההולך להיות ממשיכים בהחלטיות ובהתמדה — למרות הפאב העז — הדרך בה החל.